

NERMİN ABADAN UNAT¹⁰⁶

O gözleri unutamam

Sayın hocam, CHP'nin eski ve etkili siyaset adamlarından Prof. Dr. Nihat Erim'i tanıyan bir akademisyen olarak bize Erim'i ne zamandan beri tanıdığınızdan söz edebilir misiniz? O yıllarda Nihat Erim'in Türk siyasetindeki yeri neydi?

Ben Nihat Erim'i, şahsen yüz yüze gelmemekle beraber 1946'dan sonra tanıdım. O zamanki Cumhurbaşkanı İsmet Paşa'nın San Francisco Konferansı'na gönderdiği tarihten itibaren İnönü'ye yakın bir isim oldu. Çok yetenekli ve genç bir devletler hukuku profesörü olduğuna biliyordum. Sonra 46 seçimleri fevkalade şaibeli ve kusurlu bir şekilde cereyan ettiği için İsmet Paşa'nın Nihat Erim'den dünyadaki seçim sistemlerini tetkik ederek bir rapor hazırlamasını istediğini de biliyordum. Nihat Erim, hükümet ve ilgili çevreler için bir "Pembe Kitap" hazırlattı.¹⁰⁷ Üze-

106) 1921'de Viyana'da dünyaya gelen Nermin Abadan Unat, İzmir Kız Lisesi'ni ve ardından İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. ABD'de tamamladığı lisansüstü eğitimi sonrasında akademik yaşama Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde asistan olarak başladı. 1966'da profesörlüğe yükselen Nermin Abadan Unat, kadın sorunları ve göçmen işçilerle ilgili çalışmaları yayımladı. Türk Sosyal Bilimler Derneği başkanlığı görevinde de bulunan Unat, 1960'lı yıllarda CHP'de yer aldı. 1978-1980 arasında kontenjan senatörü olarak Meclis'te bulundu. Göçmen işçiler üzerine bilimsel çalışmaları bulunan Unat'ın İngilizce, Fransızca, Almanca dillerinde yayımlanmış kitap ve makaleleri vardır. Bu mülakat 27 Eylül 2014'te İstanbul'da yapılmıştır.

107) O dönemlerde "Pembe Kitap" olarak bilinen çalışmanın künyesi şöyledir: *Türkiye'de ve Yabancı Memleketlerde Seçim Mevzuatı*, Başbakanlık Devlet Matbaası, Ankara, 1949.

rinde Erim'in adı yok ama yaptıran o, biliyoruz. Bütün bu farklı seçim sistemlerini sıraladıktan sonra İsmet Paşa'ya Türkiye'nin nispi seçime geçmesinin en uygun yol olduğunu söylediğini siyasi dedikodular içinde işittik. Fakat Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'nün buna razı olmadığını ve 1950 seçimlerine eski sistem olan "çoğunluk sistemi" ile girdiğini biliyoruz. Ondan sonra Fransız siyaset bilimci Maurice Duverger'in söylediği gibi "ezici bir oylama sistemi" ile CHP, 14 Mayıs 1950 seçiminde fevkalade küçük bir sayı ile ancak TBMM'ye girebildi. Ama o zamana kadar ben Nihat Erim'le yüz yüze gelmemiştim. 1950'den sonra Ankara Hukuk Fakültesi doktora programı açtı 1954 yılında. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden iki kişi yazıldı. Yani 54 yılı kadar kişisel bir temasım olmadı. Program açıldığı zaman Bülent Daver adında bir asistan ve ben, ikimiz de asistanız. Bülent Daver, rahmetli Yavuz'un (Abadan) asistanı. Ben de Tahsin Bekir Balta'nın asistanıyım. Ben o zamanlarda Nihat Erim'le tanıştım. Haftada bir kere toplanıyoruz ama çok düzenli değil. O zamanlar Dışişleri'nde danışmandı. Biraz insanlara tepeden bakan bir kişiydi Nihat Erim. O zamanlar aynı zamanda *Ulus* gazetesinde yazıyordu. Ben o zamanlar Fulbright bursuyla ABD'ye gidip dönmüştüm. Açıkçası onun derslerinde ben bilmediğim, yeni bir şey öğrenmemiştim. Ben o zamanlar otuz üç yaşındayım, doktora programına otuz bir yaşında girmiştim ama ABD'den burs kazanınca izin aldım ve dönüşte başladım. Ama benim doktora imtihanıma da girmedi. Herhalde başka bir yerdeydi, meşguldü. Benim imtihanıma başka hocalar girdi.¹⁰⁸

108) CHP'li kimliğiyle tanınan Prof. Dr. Nihat Erim'in *Ulus*'taki yazılarından rahatsız olan ve Erim'in eleştirilerini engellemeyi amaçlayan DP iktidarı 1953'te çıkardığı kanunla "Profesörlerin siyasi partilerde fiili görev almasını" engellemişti. "B.M. Meclisi dün Hükümet Tasarısını Kanunlaştırdı" (*Zafer*, 22 Temmuz 1953, s.1). Nihat Erim de bu gelişme üzerine daha tasarı kanunlaşmadan önce "üniversite özerkliğinin korunması" adına Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeki görevinden istifa etmişti. İstifa mektubunun tam metni için bkz. "Komisyonda adı üzerinde durulan Nihat Erim profesörlükten ayrılıyor" (*Ulus*, 19 Temmuz 1953, s.1-3).

Hocam, Amerika’da yaptığınız doktora çalışmasından hiç söz edilmedi mi Erim’in derslerinde acaba?

Benim doktora tezimin konusu o zamanki ismiyle “Halk Efkârı”, bugünkü adıyla, “Kamuoyu Kavramı ve Etki Alanları.” Bu doktora tezi 1956’da Ankara Hukuk Fakültesi’nde kabul edildi. Orada ben kamuoyu kavramının tüm gelişimini, günümüze kadar gelişimini işledim. ABD’de zaten o zamanki deyimle tazyik grupları, bugün baskı grupları diyoruz. Türkiye’de gerek lobcilik faaliyeti, ki rahmetli Bahri Savcı çok güzel bir terim bulmuştu lobcilik için: Kanun simsarlığı. Ben onu çok be-

nimsedim. ABD’de kamuoyu ve başkđ grupları üzerinde çalıştım. Diktatörlük olmayan tüm ülkelerde var olan sosyal hareketlilik bunlar ama o zamanlar Türkiye’de bilinmiyordu pek. Bunlar aslında siyaset biliminin temel konularından birisidir. Diyebilirim ki, bu kavramı Türkiye’de ilk tanıtanlardan birisi benim. Doktora tezimin dili bugün eskidiği için bir arkadaş bugünün diline uyarladı. Halk efkârında ikincil grupların rolü, ondan sonra zümre ve sınıfların rolü, halk efkârı ve siyasi partiler, seçimlerde oy verme, demokrasilerde kamuoyunun rolü gibi başlıklardan oluşuyordu tez çalışması.

27 Mayıs sonrası ortaya çıkan 1961 Anayasası’nı üniversiteler açısından nasıl değerlendirmeliyiz hocam? Yani bu anayasayla üniversiteler hangi haklara kavuşmuştur?

27 Mayıs sonrası askeri idareden sivil idareye görel olarak çok çabuk geçilmişti. 1961 Ocak ayında Kurucu Meclis kurulmuş ve çalışmalara başlanmıştı. 27 Mayıs 1961 günü yeni anayasa hazırlanmıştı. Referanduma sunularak kabul edildi. 1961 Anayasası üniversite özerkliği, TRT özerkliği getirmişti. Yani bir üniversitede bir fakülte yahut enstitü de özerk sayılmıştır. Sonra tabii Nihat Erim’in başbakanlığında kurulan 12 Mart Hükümetleri geldi. 12 Mart’tan sonra anayasa daraltıldı. Erim bilirsiniz, “Gereğinde anayasadaki özgürlüklere şal örtülebilir” demişti. Ben bu gelişmeleri o zaman uzaktan takip etmiş, tabii benimsememiştim. Ama tabii Nihat Erim, 1980’de bir suikasta kurban gittiği zaman acıdım. Keşke ömrünü tamamlayabilseydi. Bir de şunu söylemek isterim: Nihat Erim sanki Maurice Duverger’e hayranlık duyardı gibi geliyor. Ayrıca Fransa’daki yarı başkanlık rejimine karşı da bir sempatisi vardı bana göre. Zaten yüksek tahsilini Fransa’da yapmış olması da onu daha çok Fransız hayranı yapmıştır.

Peki hocam şimdi biraz daha gerilere dönersek, sizin bir dönem CHP'nin yayın organı *Ulus* gazetesinde çalıştığınızı biliyoruz. *Ulus*'ta çalışmaya başlamanız nasıl oldu acaba?

Ben *Ulus*'a 1944 yılında girdim, 1946 yılında da Yavuz'la evlendim. O sıralar *Ulus*'ta parti adına Cemil Sait Barlas yönetmen oldu. Kendisi eski arkadaşı Yavuz Abadan'dan başyazı yazmasını istedi ve onun üzerine ben kadrodan çıkartıldım. Çünkü sanılanın aksine karı kocanın aynı müesseseden para almasına taraftar olunmadı. Sonraki dönemlere baktığımızda bu insanlar ne kadar safmış... Cemil Sait Barlas bir ara Ticaret Bakanı idi.¹⁰⁹ Eşi bir ara makam şoförüne limon aldırılmış, bu mesele o zaman TBMM'yi uzun süre meşgul etti. İsmet Paşa'nın önemli bir özelliği, inanılmaz şekilde kamu paralarının (kaynaklarının) sarfı konusundaki hassaslığıdır. Bu konuda fevkalade titizdi. Ben 1946 sonrası "freelance" yani dışarıdan çalıştım. Şimdi hatta şu oldu. İpek Çalışlar, benimle büyük bir mülakat yaptı. Orada bana dedi ki: "Siz kadın hakları savunucusunuz. Nasıl oldu da sizi ekarte ettiler?" Ben de dedim ki: "Ben ona kadın hakları açısından bakmadım. Karı kocanın aynı müessese içinde, aynı alanda olması demokratik alanı bozuyor. Yani mesela örnek olarak, Feza Gürsey vardı, büyük fizikçi. Eşi de fizikçiydi. Feza Bey Yale Üniversitesi'ne davet edildi. Yale'de prensip aynı alanda karı koca çalışamaz. Feza Bey'in eşi zirve noktasına gelmişken, bu durum karşısında başka üniversiteye gitmek istemedi ve kariyeri kaldı.

109) Cemil Sait Barlas, II. Hasan Saka Kabinesi'nde üstlendiği Ticaret Bakanlığını Şemsettin Günaltay Kabinesi'nde de bir süre devam ettirmişti (Cafer Demiral, *Türkiye Cumhuriyeti'ni Yönetenler: Cumhurbaşkanları, Başbakanlar, Bakanlar, Kabineler*, Türkiye Ticaret Odaları, Sanayi Odaları ve Ticaret Borsaları Birliği Matbaası, Ankara, 1973, s.141-142).

***Ulus* sonrası neler yaptınız? .**

Ulus'u bıraktıktan sonra arasıra yazılar yazdım ve zaten doktora programına başladım. Ama bunu feminist bir çerçevede içinde yapmadım.

Türk basın tarihini irdelediğimizde bir de parti gazeteleri gerçeği vardır. Siz bir parti gazetesi olarak *Ulus*'u nasıl değerlendirirsiniz hocam?

Falih Rıfkı Atay o zamanlar *Ulus*'ta hükümetin görüşünü aksettiriyor. Onun da bir tabiatı vardı. Gazetede ki gençleri toplar, yazısını yazmadan önce bize anlatır ve fikrimizi alır. Bunu demokrasi aşkından yapmazdı belki ama bir bakıma nabız yoklaması gibi. Parti gazetesi olarak ben çalıştığım zamanlar “yukarıdan” yani hükümetten bir müdahale görmedim. Ben orada bir çalışan olarak görev yaptığım 1945 Eylül ayından 1946 Mayıs ayına kadar ben her gece matbaada kalır ve çalışırdım. O zamanlar nasıl bir Ankara varmış ki, ben çok genç olduğum halde o saatte gazeteden tek başıma çıkıp Yenişehir'e gidiyordum ve hiç korkmuyordum. Ankara'da “asayiş berkemal” yani o dönem. Bir ara Mümtaz Faik Fenik, sonradan *Zafer* gazetesine geçti, bizim yazı işleri müdürüydü. O sırada Amerikan basın ataşesi Bay Moore var, uzun dönem Robert Kolej'de çalışmış ve basın ataşesi olarak görevlendirilmiş. Ankara'da zaten gazete azdı o dönem. Beni bir baba gibi severdi. Haberler getirirdi bana ve ben elçiliğe davet edilirdim. O zamanlar ben “Nermin Suley” adı altında yazıyorum. Adalet Ağaoğlu her zaman söyler, büyük bir gıpta ile bakıyormuş bana, “Bu nasıl bir genç kadın ki, Ankara'da gazetecilik yapıyor” diye. Size o günlerden bir anımı anlatayım...

Lütfen efendim.

Bir gün “Uncle Moore” gazetesine geldi ve odamın kapısını çaldı. Ben öyle hitap ederdim kendisine. “Look Nermin, fantastic story” diyerek önüme birtakım fotoğraflar serdi. Amerikan

ordusu Almanya'ya girmiş. Orada ölmüş, açlığın son perdesindeki insanların resimleri var. Kapı önlerinde kemikler falan... Ve çıktı gitti sonra. Ben Mümtaz Faik Bey'e resimleri götürdüm ve gösterdim "Müthiş bir haber" diyerek. Daha savaş bitmedi ama... Baktı ve birden hiddetle, "Defolun" dedi bana. Ben tabii dondum kaldım önce, sonra çıktım tabii. Odama döndüm ve zile basarak hademeye, "Bana 16 kuruşluk bir pul al" dedim. O zaman parti gazetesi bir kamu idaresi gibi yönetilir. Yani memur statüsü gibi. İstifa dilekçesi için pul lazım. Ben daha bunu söylerken içeri Ahmet Muhip Dıranas girdi ve "Nermin Hanım, ne yaptınız?" dedi. Ben de "Asıl siz arkadaşınıza sorun ne yaptığını, beni kovdu" dedim. "Ama siz ne yaptığınızı bilmiyorsunuz" deyince, "Ben ne yaptım?" diye sordum. "Efendim, Mümtaz Faik Fenik çok yufka yüreklidir. Baygınlık geçirecek o an ama bir kadın karşısında bayılmamak için sizi çıkardı." Yani doğru mu değil mi bilemem. Ama tabii aldı dilekçeyi yırttı. Böyle bir müdahale oldu yani.

Efendim, o yıllarda aynı zamanda CHP'nin genel başkanı da olan Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, gazetenin yayın politikalarına doğrudan müdahale eder miydi?

Ben tam bilmiyorum ama benim iki görevim var o zaman. Hem günlük olayları, aktüaliteyi takip etmek hem de magazinelleri izlemek. Günün birinde bir şey buldum. Yeni bir ameliyat tekniği. Ağır işitenler için uygulanan bir ameliyat tekniği. Ben bunu gayet ilginç buldum ve tercüme ettim. Yine Mümtaz Faik Fenik beni çağırdı ve "Siz benim ocağıma incir ağacı mı dikmek istiyorsunuz?" dedi. Biliyorsunuz, ben Türkçeyi sonradan öğrendim. "İncir ağacı dikmek" tabirini tam bilmesem de az çok bilgim var. Ben de "Efendim ne yaptım?" deyince, "Bu getirdiğiniz habere orası (Çankaya) ne der?" dedi. Ben de "O zaman kullanmayın efendim" dedim. Basında sansür altında çok defalar otosansürden kaynaklanıyor. İşte haber aca-

ba, "İsmet Paşa'nın sağırlığını mı işaret ediyor?" dert bu... Bir de şu var, ben Özden Hanım'a da (Toker) defalarca anlattım bunu. Biz öğrenciyken üniversitede İsmet Paşa'yı çok otoriter bulurduk. İsmet Paşa üniversiteye gelmiş, dolaşiyor bir gün. Ben de tesadüf kütüphanede oturuyorum. Kapı açıldı ve İsmet Paşa girdi ama biz kütüphanedekiler hiçbirimiz başımızı kaldırmadık. Aramızda hiç konuşulmadan oldu bu. Ayağa kimse kalkmayınca, İnönü girer girmez içeri, kapıdan çıktı gitti. Yani biz "Milli Şef"i sevmiyorduk. Ama 1967'den sonra ben CHP Parti Meclisi'ne seçildim. O zamanlar Parti Meclisi'nde bakıyorum, İsmet İnönü sabahtan geliyor ve akşama kadar da salonu terk etmiyor. Diyabet hastası ve her gün bir iğne oluyor. Herkes salondan çıkıyor, gidiyor geliyor ama o askeri bir disiplinle oturuyor orada ve herkesi dinliyor ama sonra da yine bildiğini yapıyor. Sonradan ben protesto ederek istifa ettim Parti Meclisi'nden.

Neden acaba?

Protesto ettim çünkü Muammer Aksoy'la beraberdim. 1961 Anayasası'nın değiştirilmesi isteniyordu DP'lilerin affı için.

Yani "kuyudan adam çıkarma" denilen af yasası?

Evet, o işte. Ama biz anayasanın sürekli olarak, bir nevi "dakika başı" değiştirilmesine karşıydık.

Peki hocam, siz prensip olarak DP'lilerin affına karşı mıydınız acaba?

Ben Celâl Bayar'dan ziyade anayasaya dokunulmasına karşıydım.

Sanırım o zamanlar İsmet İnönü'nün üzerinde af konusunda yoğun bir baskı vardı. Ayrıca af konusunda toplumsal bir beklenti de oluşmuştu sanırım o yıllarda.

Evet. Aslında belki de yapmamak lazımdı. Ama biz Muammer ile prensibi savunduk. Sonradan pişman olmadım belki ama aslında “sekte” olmamak lazım.

Peki efendim biraz da sizin o yıllarda CHP'deki faaliyetlerinizden söz edebilir miyiz?

Biz o zaman CHP'de bir kere Kadınlar Kolu'nu kurduk ve çok aktiftik. İşte Jale Candan'ı başkan yaptık. Bir de şöyle bir şey oldu. Genel seçimler yaklaşıyor ve biz “Kadın Kolları'ndan en az bir adayımız listede yer alsın” istiyoruz ve o zaman Jale Hanım, Nermin Neftçi'yi önerdi. Nermin Hanım aday gösterildi ve hatta seçildi de. Sonra Nermin Neftçi TBMM'de Güldal Mumcu'dan önce ilk defa kadın başkan vekili oldu. Ferit Melen 12 Mart zamanında hükümet kurmakla görevlendirilmişti. Sadi Irmak da başbakan yardımcısı olmuştu. Kabineye bir de kadın üye alma söz konusu olunca Sadi Irmak da “Nermin'i alalım” demiş. Fakat Turhan Feyzioğlu çok kurnaz, kendi grubundan Nermin Neftçi'yi göstermiş aday. Bunu Mehmet Barlas gazetede yazmış, benim haberim yok. Yani ben neredeyse kültür bakanı oluyordum ama olmadı bu şekilde.

Bir dönem CHP'de politikanın içinde bulunmuş bir bilim insanı olarak siyaseti nasıl tanımlarsınız hocam?

Siyaset bana göre şartların gerektirdiği uzlaşmayı sağlamaktır. Siyaset kaskatı, sonuna kadar diretmek değil yani. Benim CHP'den istifa etmem de oydu aslında. İsmet Paşa'nın Celâl Bayar'ın affı konusunda sizin de dediğiniz gibi realiteyi

görmesi. Doğru olan onun yaptığı idi, yanlış olan benim yaptığımdı.

Hocam, bir de II. Dünya Savaşı yılları Türkiyesinden söz edersek o yıllardan neler hatırlıyorsunuz acaba? Karne uygulamaları, Varlık Vergisi Kanunu gibi kimi konular günümüzde bile bazen eleştirilere neden olabiliyor.

Şimdi İsmet Paşa'nın büyüklüğü iki açıdan ele alınmalı. Birisi Türkiye'yi II. Dünya Savaşı'na sokmaması. İkincisi de...

Çok partili sistem...

Hayır, hayır... Lozan... Lozan, çok önemli fakat bence Türkiye'nin II. Dünya Savaşı'na girmemesiyle Lozan eşdeğerdir. Çünkü biri, yani Lozan Antlaşması Türkiye'nin doğumuna yardım ettiyse, harp dışı kalmak da yaşamasına yardım etti Türkiye'nin... Eğer dayanamasaydı savaşın sonuna doğru ya Almanya yahut da Sovyet Rusya işgal edecekti Türkiye'yi. Cumhurbaşkanı İsmet Paşa, müthiş bir akrobasi yaptı o dönem. İnanılmaz bir şey ve benim bir Türk kadını olarak o zamanlar hayatta kalabilmemi tamamen buna bağlıyorum. Bilirsiniz, bir dönem Almanya ile Numan Menemencioğlu aracılığı ile bazı yakınlaşmalar olmuştur. Sonra İsmet Paşa bir ara Şükrü Saracoğlu'nu kullandı. Saracoğlu başbakandı ve o maça gittiği zaman da halk diyor ki: "Başbakan maça geldiğine göre sorun yok..." Sonra Hasan Âli Yücel'i Milli Eğitim Bakanı yaparak sola bir selam veriyor. Bir yandan da Numan Bey ile Almanları yatıştırıyor. Yani böyle müthiş bir strateji, müthiş bir satranç oyuncusu gibi. Yani benim İsmet Paşa'da beğendiğim taraflar sonradan oluştu. Öğrenciyken o "Milli Şef" imajını sevmezdim. Belki biraz da öğrenci halet-i ruhiyesi ile öyle düşünüyorum. Sonradan baktım ben, Fransızca'yı bir subay olarak öğrenmiş İsmet Paşa.

Atatürk de subayken öğreniyor Fransızca'yı. Siz Madam Corinne'e mektuplarını bilir misiniz?¹¹⁰

Tabii hocam, biliyorum.

Orada yazdığı mektuplara bakarsanız daha eski Türkçe yaygınken, Latin harflerini nasıl kullanmış, yani inanılmaz bir şey. Şimdi İsmet Paşa da Fransızca'yı öğrenmiş. Nasıl bir merak varsa Yemen'e giderken yanına İtalyan aryaları, plakları alıyor ve çölde onları dinliyor. Şimdi İsmet Paşa'nın en büyük merakı olan biteni öğrenmekti ve istihbarat yönü de kuvvetlidir.

Atatürk'ü tarihsel açıdan siz nasıl değerlendirirsiniz hocam?

Tarih Türkiye'de çoğu zaman manipüle edildi, halen de manipüle ediliyor... Atatürk hakkında yazılan bazı kitaplar var ki beni fevkalade sınırlandırıyor. Atatürk'ü başarılı kılan çok özel sebepler var. Bir kere en başta kazanılan bir Kurtuluş Savaşı var. Atatürk, Selanik'te doğup büyümüş. Oradaki Batılı ve Doğulu yaşamın bir insanı etkilememesi mümkün değil...

Hocam siz Atatürk'ü hiç gördünüz mü acaba?

Bana bunu her zaman soruyor insanlar. Fevkalade bir hatıram var ama... Şunu biliyorum, ben babamı 1931 yılı kış başında kaybettim. 1930 yazında babam Büyükkada'da. "Seferoğlu" diye bir büyük köşk, bir bahçe var. Annemle benim için onun karşısında bir evi tutmuş. Babamı ben çok az biliyorum ve çok az gördüm. Babam işi nedeniyle devamlı seyahat halindeydi. Bugünkü gibi uçak filan yok o zamanlar. Bir şey hatırlıyorum, Büyükkada'ya babam gelmiş ve Anadolu Kulübü'nde onun kaydı

110) Atatürk'ün Madam Corinne ile arkadaşlığı ve ona gönderdiği mektuplar hakkında bkz. Sadi Borak, *Öyküleriyle Atatürk'ün Özel Mektupları*, Çağdaş Yayınları, İstanbul, 1980, s.60-82.

var tarih olarak, hangi gün geldiğinin. Şunu hatırlıyorum: Güneş batmış ve kızıl bir gökyüzü var, yarı karanlık. Babam beni elimden tutarak bahçeden bir faytona götürüyor ve orada bir adam oturuyor. Ama ben adamı görmüyorum, yalnız gözlerini görüyorum. O gözleri unutamadım. Bir şey söylüyor, yani ben o zaman hiç Türkçe bilmiyorum. Herhalde “kızım” demiştir bana. Sonra beni yine bahçeye bıraktı ve o gece bizimkiler karı koca gittiler Anadolu Kulübü’ne. Atatürk de gelmiş ve oyun oynanmış. Atatürk’ün âdeti, tam kazanma aşamasına gelince, “Bitti” diyerek oyunu sonlandırıyor. Yani kimse kimseye borçlu filan kalmadan bitiriyor oyunu o gece. Dediğim gibi unutamam o gözleri, yani böyle insanı delen bir bakış. Düşünün karanlıkta, düşünün yüzünü hiç görmüyorum.

Hocam size çok teşekkür ediyorum, değerli görüşlerinizi ve anılarınızı paylaşma lütfunda bulunduğunuz için.

Ben de çok memnun oldum, teşekkür ederim.